

Ο ΗΡΩΪΣΜΟΣ ΕΝΟΣ ΟΔΗΓΟΥ

(Συνέχεια και τέλος. Ίδε σελ. 388)

Η μικρή κόρη με τα σγουρά ξανθά μαλλάνια, που σε τρελλούς βουρμάδες εκυμάτιζαν στον ήλιο, και απλωμένα στους ώμους της έμοιαζαν με ακτινοβόλο έπανωφόρι, ήτο ολιγώτερον ώραία και πιο άπτόμη από το άγόρι. Είχε μια φωνή προσηγάμενου όργίλου και χαριτωμένου, όταν φώναζε στο πεισματάριο γαϊδουράκι της: «Ντέ, ντέ, Μαρτίνο!»

Ο Κάρολος εύρισκε 'ς αυτά τα πλουσιόπαιδα τόση όμοιότητα με την Πετρούλα και τον Ίουλιανό, ώστε τ' άγαπούσε σαν και τα αδελφάκια του και σχεδόν τα συνέχεε μ' εκείνα.

— Ντέ, ντέ, Μαρτίνο! επανελάμβανε το κοριτσάκι.

Οι όνοι τώρα άνερωγώντο άργά 'ς ένα μονοπάτι, που ήτο ανοιγμένο στον βράχο και είχε πλάτος ένα μέτρο το περισσότερο.

Ο Κάρολος εδάδιζε στο χείλος του κρημνού για να επιβλέψη τους όνους και συμβούλευε τα παιδιά να κρατιώνται στερεά και να μη κάνουν τρέλλες.

Προχωρούσαν κατά μήκος ενός βαρά-

είπε, ότι θα μείνη πίσω, για να έμποδίση την άρκουδα να προχωρήση, για να τής φράξη την δίοδον. Τους παρήγγειλε να πηγαίνουν ήσυχα, να μη διεγείρουν τα ζώα των ούτε με τη φωνή. Έπειτα τα έστερέωσε βιαστικά στο κάθισμά των και έκαμε σημεΐον στους όνους να έπιστρέψουν. Αυτοί ύπήκουσαν άμέσως και άρχισαν να κατεβαίνουν.

Μόλις τα παιδιά άπεμακρύνθησαν όλιγον, ο Κάρολος, κρατών σφιχτά το μαχαίρι, όπισθοχώρησε με μικρά βήματα, για να φθάση 'ς ένα μέρος του μονοπατιού κάπως πλατύτερο. Από εκεί άκουε έναν θόρυβο χαλικιών, που κατρακυλούσαν στο βάραθρον, ώθούμενα από μια μάζα στακτερή, που κατέβαινε από το βουνό.

Ήτο μια άρκτος, ή φαία άρκτος των Πυρηναιών, με το ύψηλό ανάστημα και το βαρύ και δυνατό βάδισμα.

Το θηρίον άπέιχε τώρα μόλις είκοσι μέτρα από τον Κάρολον και τον είχε διακρίνει.

Ο όδηγός άκούμπησε στον βράχο και περίμενε.

Η άρκτος προχωρούσε κατ' εθείαν επάνω του.

«Η άρκτος προχωρούσε πάνω του...» (Σελ. 392)

θρου, που είχε βάθος τριακοσίων ποδών και ήτο σπαρμένο με κομμάτια βράχων κρημνισμένων. Στο μονοπάτι δέν ύπήρχε πρόχωμα για να έμποδίση την πτώσι, και το βάθος του βαράθρου έφερε ίλιγγιώδη φρίκη.

Έξαφνα ο όνος, που πήγαινε εμπρός, έσταμάτησε απότομα. Και ο δεύτερος κατελήφθη από έναν τρόμο σπασμωδικό στα πόδια και όλιγο έλειψε να γονατίση.

— Ντέ, ντέ, Μαρτίνο! εφώναζε γελαστά το κοριτσάκι.

— Σιωπή! είπε ο Κάρολος, πλησιάζων το δάκτυλο στο στόμα.

Ο όδηγός είδε εκείνο που ζητούσε να ίδη.

Έσυρε από τη ζώνη του μια μεγάλη ξιφομάχαιρα και την έκράτησε από πίσω του, για να μη τρομάξη τα παιδιά.

Έπειτα έπιασε ήρεμα τον πρώτον όνον από τον χαλινόν και τον έστρεψε προς τον κατήφορον.

Έκαμε το ίδιο και στον δεύτερον.

— Τώρα, παιδιά μου, είπε σιγά-σιγά, μου ύπόσχεσθε να είσθε φρόνιμα; Πρέπει να γυρίσετε μοναχά σας.

— Γιατί; έρώτησε το κοριτσάκι.

— Υπάρχει εκεί! επάνω ένα θηρίο, που μπορεί να σας φάη.

— Τι θηρίο; έρώτησε το άγόρι, ώχρδ από τον φόβο.

— Μια άρκουδα, άπήνησε ο Κάρολος. Ο όδηγός καθήσυχασε τα μικρά. Τους

κτος έσταμάτησε και έμούγγρισε θυμωμένη. Ο Κάρολος έμεινε ακίνητος με το βλέμμα προσηλωμένο στα μάτια του ζώου. Έμοιαζε σαν άγαλμα σκαλισμένο στον βράχο.

Το θηρίον σηκώθηκε στα πσιανά πόδια του και έπροχώρησε με το στόμα όρθάνοικτο. Με τα εμπροσθινά του πόδια έκανε κινήσεις τρομαρές. Και οι βράχοι άντηχούσαν από τα άγκριά του μουγγρίσματα.

Εμπρός στην άπειλητική ακίνησία του Καρόλου, ή άρκτος φαίνεται ότι μετέβαλε γνώμη, και έξακολούθησε να κατεβαίνει. Προσπαθούσε μόνον να τηρή θείσιν άμυντικήν κατά του ζωντανού αυτού αναγλύφου, που δέν είχε συνειθίσει να το συναντά στα βουνά. Έπειτα, όταν προσέπεσε τον όδηγο κατά όλιγα βήματα, πήρε τον κατήφορο με τα τέσσερα.

Ο Κάρολος έσκέφθη: «Θα συναντήση τα παιδιά.»

Και άφίνων το πεδίον, που είχεν εκλέξει για τη μονομαχία, ώρμησε προς κατάδιωξιν της φυγάδος.

Η άρκτος άντελήφθη, ότι την ακολουθούσαν, έσταμάτησε και έδέχθηκε την πάλην. Ηλθε μάλιστα εμπρός 'ς τον Κάρολον, που έπερίμενε σφιγγων νευρικά το μαχαίρι του.

Το μονοπάτι ήτο τόσο στενό στο μέρος αυτό, ώστε ο άνθρωπος και το ζώον δέν θα μπορούσαν να περάσουν άντιμέτωποι. Από τη μια πλευρά ο βράχος, από την άλλη το τρομαρόν βαράθρον.

Ο όδηγός προσύλαξε με το άριστερό του χέρι το μέτωπό του και τα μάτια του και με το δεξι που κρατούσε το όπλο, έκαμε ένα ταχύ κίνημα από κάτω προς τα επάνω, σαν να ήθελε μονομιΐας να ξεσχίση τον έγθρό του.

Ένα μούγγρισμα τρομαρό άντήχησε.

Το κτύπημα είχε δοθη. Η άρκτος κλονίσθηκε και έπεσε κοντά 'ς το τοίχωμα του στενού.

Σ ένα δευτερόλεπτο, ο Κάρολος απέσπασε τη μάχαιρά του και την ξαναθύθισε στην κοιλιά του θηρίου.

Θέλησε έπειτα να κάμψη ένα πήδημα προς τα όπισω. Αλλά ήτο πια άργά. Το δεξι του πόδι βρέθηκε κλεισμένο μέσα στα πόδια της άρκτου. Και ο γενναίος όδηγός κυλίσθηκε μαζί της στην άβυσσον.

Τίποτε δέν ετάραξε τον σιωπηλό όδρομο της λίμνης Έσκουμπου μετά την πτώσι των δύο σωματών.

Μόνον ένατό μέτρα μακριά από το δράμα αυτό, ήκούετο ή πειστωμένη προτροπή ενός κοριτσιού προς το ζώον του, που κατέβαινε πολύ άργά:

— Ντέ, ντέ, Μαρτίνο!

Οι δύο όνοι έφεραν τα παιδιά στο ξενοδοχείον των πρό της ώρισμένης ώρας.

Τα μικρά διηγήθησαν την αίτια της βιαστικής έπιστροφής των: Στο βουνό ήτον ένα θηρίο, που θα τα έτρωγε. Γι' αυτό ο όδηγός τους είπε να γυρίσουν πίσω.

Φήμαι άρχισαν να διατρέχουν το χωριό. Ο Κάρολος να μη συνοδεύη τους ταξειδιώτας, που του έμπιστεύθηκαν! Το γεγονός αυτό ήτο τόσο παράδοξον, που οι γεροντότεροι όδηγοί κινούσαν το κεφάλι και έλεγαν:

— Κάτι τρομαρό θα συνέθη!

Η ήμερα έτελείωσε και ο Κάρολος δέν είχε ακόμη έπιστρέψη. Η άνησυχία όλων έμεγάλωνε.

Τότε μερικοί φίλοι του Καρόλου άπεφάσισαν να εκδράμουν προς αναζήτησιν του.

Ενώ άνέβαιναν το μονοπάτι της λίμνης, κατά τας δέκα το βράδυ, είδαν στο βαράθρον ένα τέλημα αίματωμένο.

— Έκει! θα έπεσε, είπαν.

Και κατέβηκαν, για να πάρουν μια κτωφέρεια όμαλή, που φέρνει στα βάρη του βαράθρου.

Ένας μόνον έμεινε στο μονοπάτι, για να δείξη στους άλλους το μέρος, όπου έπρεπε να σταματήσουν.

Δέν πέρασε μισή ώρα, και έπτά ως όκτώ όδηγοί ήσαν στον κρημνό, έρευνώντες τους θάμνους και τα κοιλώματα και ζητούντες ίχνη αίματος.

Οίμωγαί τους ώδήγησαν. Με την τρεμουλιαστή λάμψη των δάδων, άνεκάλυψαν κατ' άρχας το πτώμα της άρκτου και έπειτα σε τριών μέτρων άπόστασιν τον Κάρολο, που με το κρανίο ανοιγμένο, βογγούσε και έσφιγγε ακόμη το μαχαίρι του.

Έφεραν τον πληγωμένο κοντά στο ρεύμα και του έπλυναν τις πληγές. Έπειτα έκοψαν κλάδους δένδρων και κατεσκευάσαν ένα πρόχειρο φορείον. Έξάπλωσαν επάνω τον Κάρολο σχεδόν άνάισθητο και του έθαλαν για προσκέφαλο το πτώμα της άρκτου.

Η πομπή αυτή μεσ' στα σκότη έφαινετο πένθιμη. Αι δάδες, που τρεμόσβυναν και εκάπνιζαν, έγυναν την φανταστική των λάμψη στους μαύρους σωρούς των βράχων, τους κρυμμένους στα πελώρια ρήγματα της χαράδρας, και έκαναν τον χείμαρρον να σπινθηροβόλη.

Η συνοδεία προχωρούσε άργά. Έφθασαν στην Μπαρέγη σχεδόν τα μεσάνυχτα.

Πολλές φορές ο Κάρολος έπρόφερε μερικά λόγια. Ειννόησαν, ότι ζητούσε να μάθη, τί άπέγιναν οι μικροί ταξειδιώται, που του είχαν έμπιστευθη. Κάποιος του είπε, ότι έπέστρεψαν σΰνι και άδλαβεΐς. Από τη στιγμή αυτή έγινε ήσυχώτερος.

Όταν τον έφεραν στο σπίτι του εκοιμάτο. Και ήτο λυπηρό για τους γέροντας γονεΐς του ν' αναγκάζωνται να πνίγουν τους λυγμούς των και να σταματούν τα φιλά, που άνέβαιναν στα χείλη των. Δέν

έπρεπε να ζυπήσουν καθόλου τον Κάρολον. Όλη τη νύκτα ο άσθενης παραμιλούσε. Πολλοί σύντροφοί του ξενούκτησαν κοντά του. Η Πετρούλα και ο Ίουλιανός, που ελάτρευαν τον μεγάλο αδελφόν των, έκλαιαν ως το πρωί.

Την άλλη μέρα, σχεδόν πριν φέξη άκόρη, όλοι στο χωριό έγνώριζαν τον ήρωισμό του Καρόλου. Ο Κάρολος είχε γίνη πια όδηγός θυλλικός.

Κατά τας όκτώ το πρωί, ή θύρα του οικίσκου άνοιξε και δυο προσωπάκια θλιμμένα παρουσιάσθησαν στο κατώφλι.

Ο Κάρολος είχε γυρισμένο το κεφάλι προς την είσοδον και άνεγνώρισε τους δυο χθεσινούς μικρούς πελάτας του.

Πίσω από τα παιδιά ήρχετο ο πατέρας. Είχε το λυπημένο ύφος ανθρώπου, που έπροξένησε άκουσίως του μια καταστροφή και συγχρόνως την γαλήνην κατοικου, που πηγαίνει να εκπληρώση ένα καθήκον.

Κατά τας όκτώ το πρωί, ή θύρα του οικίσκου άνοιξε και δυο προσωπάκια θλιμμένα παρουσιάσθησαν στο κατώφλι. Ο Κάρολος είχε γυρισμένο το κεφάλι προς την είσοδον και άνεγνώρισε τους δυο χθεσινούς μικρούς πελάτας του.

Πίσω από τα παιδιά ήρχετο ο πατέρας. Είχε το λυπημένο ύφος ανθρώπου, που έπροξένησε άκουσίως του μια καταστροφή και συγχρόνως την γαλήνην κατοικου, που πηγαίνει να εκπληρώση ένα καθήκον.

ΝΕΑ & ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

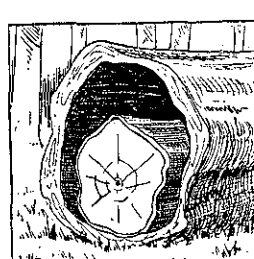
Περίεργον ύποζύγιον

Ο κ. Φέρκερ, εις το Γκλιθλεχ της Άγγλιας, κατέχει μέγα κτήμα όπου ανατρέφει παντός είδους ζώα. Μεταξύ των άλλων έχει και μίαν στρου-

θοκάμηλον, την όποιαν εγύμνασε να καβαλλικεύη ως ίππον.

Διπλοΰς κορμός

Εις ένα δάσος της Δανίας, ένας ξυλόκοπος έκοψεν έσχάτως μίαν δρυν, της όποις ο κορμός εύρέθη διπλοΰς. Το δένδρον δηλαδή ήτο κούφιον

και μέσα εύρίσκετο έν άλλο δένδρον, μικρότερον. Η άπέναντι εικών δείχνει καθαρά αυτό το θαύμα.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α.) Διά τους γαλλομαθεΐς

[Έστάλη υπό του Δοξαμένου Ρήνου διά την Μικράν Άριτονομάτιδα].

Vingt-cent mille ânes dans un pré, et cent vingts dans l'autre. Combien cela fait il d'ânes?

Πήγαινε να δώση την εύτυχιάν... Είς το δωμάτιον του πληγωμένου έμεινε μόλις δέκα λεπτά.

Η σύντομη όμως παρουσία του ήτο άκτις θερμού ήλιού που εισδύει τον χειμώνα σε μια καλύθη δυστυχών, που παγώνουν.

Τι είπε; Τι ύποσχέθηκε;

Ο έργομός του, αυτό που είπε και έκαμε, ήτο το φάρμακον που εγιάτρευσε τον Κάρολον σε δυο εβδομάδες.

Στους πρόποδας των Πυρηναιών φαίνεται ένα χαριτωμένο λευκό σπιτάκι.

Το σπιτάκι αυτό άνήκει εις τον νεαρόν όδηγόν Κάρολον.

Και τον χειμώνα, όταν οι πάγοι και τα χιόνια καθιστούν άπροσίτους τας ύψηλάς κορυφάς, ο Κάρολος κατοικεί εκεί ήσυχος και εύτυχισμένος με τους γηραιούς γονεΐς του και με τα άγαπημένα του αδελφάκια, την Πετρούλα και τον Ίουλιανό.

(René de Grignon) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

β.) Παίγνιον

Έστάλη υπό της Νεαρής Κρήσης

Table with 5 columns and 4 rows of Greek letters: ΔΩΝ, Α, ΕΡ, ΣΤΟΣ, ΔΙ, ΠΟ, ΠΟΛ, Α, Η, Α, ΡΗΣ, ΣΕΙ, ΜΗΣ, Α, ΤΗ, ΦΑΙ, ΝΑ, ΛΩΝ, ΘΗ, ΦΡΟ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαι αυται, ώστε να σχηματισθούν τα όνόματα επτά άρχαίων θεών.

γ.) Έπιγραφή

Έστάλη υπό του Ηρωϊκού Δριίκου

Σ Τ Ο Ν Ι Ρ Α Ν Ε Τ Ρ Ο Μ Ν Α Η

Άηλωσις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή άναγνωστής της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, εϊμπορεί να στείλη τας λύσεις εις το γραφεϊόν μας (38, όδός Εύριπίδου), συνοδύων την άποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού, το όπαιον θάποτελεσθη, θα έγγραφωμεν και πάλιν διά κλήρον μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσις του 47ου φύλλου

α.) Άκακία, έλάτη, μηλέα, ίτέα.

β.) Κόμα, Σουλφίς, Νέλκε, Φάων.

γ.) Η πλύντρια πλύνει.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί ἐπὶ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἔτησίαι . . . δε. 8,—	Ἔτησίαι . . . φρ. 10,—
Ἐξαμήνιος . . . 4,50	Ἐξαμήνιος . . . 5,50
Τριμήνιος . . . 2,50	Τριμήνιος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτ. λ. 10, Ἐξωτ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται διαστ. τον. λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ· ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20^{ος} Ἐν Ἀθήναις, 9 Νοεμβρίου 1913 Ἔτος 35^{ον}.—Ἀριθ. 50

Ἔχει καλῶς, Ἑλληνικῆ Νίκη, δὲν θὰ σὲ ἀναφέρω. Ἀλλὰ διατί νὰ ξεχνιοῦμαστε ἔτσι; τὸ καλοκαίρι εἶνε ἐξοχὴ καὶ διασπαδάσεις, τὸν χειμῶνα πόλις καὶ . . . διασπαδάσεις; πότε λοιπόν; Νὰ σὲ ἰδῶ τώρα.

Μπα! δὲν τὸ ἔφευρα ὅτι εἶσαι Ἰταλὶς, Δοξασιμένη Ρῆνη. Γράφεις τόσον ὠραία τὴν γλῶσσάν μας, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ σὲ ξεχωρίσω ἀπὸ Ἑλληνίδα. Ἀλήθεια ὅμως, κέρνεις ἀκόμη μερικὰ λάθη καὶ ἔχει δίκαιον ὁ πατέρας σου νὰ σοῦ λέγῃ ὅτι πρέπει νὰ καταγίνῃς περισσότερο, διὰ νὰ τελειοποιήθῃς. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ γίνῃ καὶ αὐτό. Ἄλλως τε ἔμαθες τόσα ὡς τώρα! Εὔγε. εἶμαι κατενθουσιασμένη διὰ τὴν γνωριμίαν.

Τὰς λύσεις σου καὶ ὅλα τὰλλα τὰ ἔλαβα, Νικητά, καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ὁραϊώτατα μοῦ περιγράφεις τὴν κίνησιν τῆς πλῆθως σὰς τώρα ποῦ ἔλλαξε ὅψιν τὴν ἑλευθερίαν. Ἐλαβα ἐπίσης καὶ τὴν ἀνταπόκρισιν, τὴν ὅποιαν ἔδωσα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα. Ἀν γνωρίζῃς τὸν ἀνταποκριτὴν, εὐχαριστήσέ τον ἐκ μέρους τοῦ.

λευθερωθεῖσαν Μακεδονίαν (εὐχομαι περαστικά) φοβερὸν νὰ ζῆ κανεὶς εἰς ἓνα τόσῳ βάρβαρον τόπον; ἀλλ' ὅταν εἶνε ἀνάγκη, τί νὰ γίνῃ;) Ἐνθουσιώδη Κυπριοπούλιον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ἐνεργείας καὶ περιμένω) Δικηγόρον τῆς Νεολαίας (παρηγορήσου) αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος) Ἀστὴρα τῆς Ἑλευθερίας (καλῶς νὰ ἔλθῃς!) Νιόβην (ξέρεις, ἡ ἐργασία παρηγορεῖ....) Μπουμπουλίαν (ἔ, καὶ ποῖός δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτὸν του; . . . ὁ Λώσης Μαργαρίτης σπουδάζει ἀκόμη; δὲν ἐτελείωσε τὰς σπουδὰς του, διότι ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀσθενήσει) Ἀλαουσιανὴν Μεξιάναν (καλῶς ἦλθες; ἀλλὰ κρῖμα νὰ μὴ σὲ ἰδῶ!) Φάσωνα (πάλιν τόμος τῆς δραγμῆς θὰ πάρῃς καὶ θὰ τοὺς χαρίσῃς) Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Κῦμα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30ην Ὀκτωβρίου, ὀλιπαντήσω εἰς τὸ προσεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Λύσεων

Ἀγούστου—Νοεμβρίου
(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Φεβρουαρίου. ἄλλα καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη ὀημοσιεύθῃ).

528. Λεξιγράφος
Μία νεοτοχὴ μὲ πρόθεσιν Δισύλλαβον ἐνώθη. Καὶ κάποιος τῶν Ἀργοναυτῶν. Εὐθύς ἐφανερώθη.
Ἐστάλη ὑπὸ Μαρουδῶς Χρ. Σουβαλιτῆ

529. Μεταγραμματισμὸς
Μ' ἀγαπᾷς μὲ τὸ φι
Μὲ φορεῖς μὲ τὸ πι.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βοσκοπούλας τῆς Δωρίδος

530. Ἀναγραμματισμὸς
Ἄν ἐποχὴν ὠραίαν
Τὴν ἀναγραμματίσης,
Ποῖαν θεῶν, εἰπέ μου,
ἔμπρός σου ὄ' ἀπαντήσης;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος

531. Ρῥόμβος
Τὸ πρῶτον καὶ τὸ πέμπτον
Στὸ σκάφος θὰ ἰδῆς.
Στὰ τρακτικά τὸ ἄλλο
Εὐκόλως θὰ τὸ βρῆς.
Τὸ τρίτον μου ἓνα νησι
Ἑλληνικὸ δηλοῖνε.
Καί, ὡς συνήθως, κτητικόν
Τὸν Ρῥόμβον συμπληρῶνε.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου

532. Ἀστὴρ
Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὐ-
ραίων, ὥστε νὰ γινώσκωνται:
καθεὶς θεὰ τιμωρός,
ὀριζοντικῶς πολίτην τοῦ
Βελγίου, περίφημος διὰ
μὴν μεγάλην μάχην δια-
γωνίως δὲ Μούσα καὶ ἀστὴρ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συμβόλου τοῦ Χριστιανισμοῦ

533—537. Μαγικὸν Γράμμα
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνεῦ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τοσαὶ λέξεις:
Κῆρος, Τίτος, μέλος, μήλον, μίτος
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπολεσθέντος Ἰδεώδους

538—539. Λογοπαίγνιον
1. — Ποῖος βασιλεὺς δὲν ἔκυψε ποτέ;
2. — Ποῖον ἦμισον εἶνε μεγαλιέτερον τοῦ ὄλου;
Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Α. Πίστη

540. Φωνηεντόλιπον καὶ Ἑλληποσύμφωνον ἐν Διπλῆς Ἀκροσυχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον Γνωμικὸν τοῦ τύπου:

* * * * *

τὰ δὲ δεύτερα γράμματα Ἑλληποσύμφωνον τοῦ τύπου.

* * * * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ λύσις:
1, Πόλις τῆς Βαυαρίας. 2, Σημεῖον τῆς σφαίρας. 3, Εὐδῶδες φυτὸν τοῦ βουνοῦ. 4, Ἀργαία βασίλισσα τῆς Μεσογίας. 5, Βασιλεὺς τοῦ Ἀργαίου. 6, Σημεῖον τοῦ ὀριζοντος. 7, Ἀργαῖος λυρικὸς ποιητής.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ναί, Δάτεις τοῦ Ὁραίου, περιμένω τὴν διευθύνσιν σου, γὰ νὰ σοῦ στείλω κάρτες. — Ἀνακία. (ΙΓ', 434)

Ἀφελῆς Σανθούλα, μὴ θυμώσης; σοῦ γράφω ἀμέσως. — Ἀνακία. (ΙΓ', 435)

Παρακαλῶ τὴν ἀνεψιὴν τῆς Κυρίας Κ. Παρρὲν νὰ μοῦ στείλῃ τὴν διευθύνσιν τῆς. Μὲ θυμᾶται; — Ἀνακία. (ΙΓ', 436)

Εἰς τὸν ἐορτάζοντα ἐν Ἀθήναις ἀδελφόν μου Δ. Ἐλευθεριάδην εὐχομαι ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχίᾳ. — Α. Ἐλευθεριάδης (ΙΓ', 437)

Ἐν Τούτῳ Νικα, Δ. Εὐαγγελόπουλε, πέμπτω χιλίας δύο ἀδελφικὰς εὐχὰς διὰ τὴν ἐορτὴν σὰς. — Ἐνθουσιώδης Ἑλληρ (ΙΓ', 438)

Ναί, Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, δέχομαι τὴν ἀνταλλαγῆν.
Ἀπολεσθὲν Ἰδεώδης. (ΙΓ', 439)

Υποστηρίζον ἐνθέρμως τὸν «Πανεπιστημικὸν Σύλλογον Νέων Ἑλλάδων». — Πυροφόρος Κανάρης, Βλαδίμηρος Λαζαρίδης, Ἰωάννης Δημητριάδης, Βασίλειος Αἰδῆς, Ὁρέστης Αἰδῆς. (ΙΓ', 440)

Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ ὄλους τοὺς ψευδο-
νυμφοῦσιν. Τέλλε Ἄγρα, δέγχεσε ἀλλη-
λογραφίαν; — Ἐδγενὲς Ἰδανικόν. (ΙΓ', 441)

Εὐχαριστῶ ἀπαντας τοὺς ψηφισαντάς με δέχομαι μετὰ πάντων ἀλληλογραφίαν.
Δοξί μου:
Δοξασιμένῳ Δεμιρ' Ἰσαάρ, Ἀλωπεκῆς 14, Ἀθήνα.

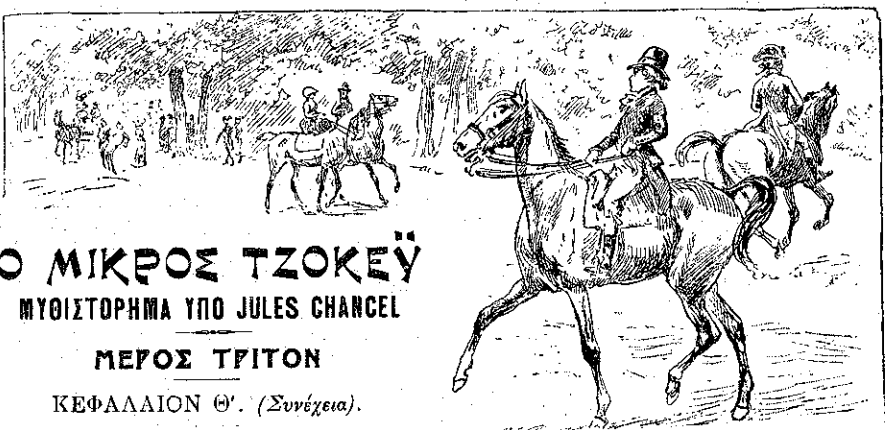
Demoiselle diplomée donne Cours de diction et de français aux jeunes filles à 10 francs par mois. Adresse L. C. Poste restante. (ΙΓ', 443)

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 47ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὰς σελ. 377 καὶ 393).

ΑΘΗΝΩΝ: Ταμιτῶν—Τιμητῆς. Ἀνδρομάχη Μ. Χύμου
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Π. Ι. Τσιναζιῆς, Παν. Ἰ. Ἰωαννίδης, Ἰωάν. Σαρ. Παπαγιωτοπούλου.
ΚΟΝΣΤ(Α)ΝΤΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Πατριωτικὸς Πόθος.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεώρ. Ι. Κατσούλης, Νικ. Γ. Δρακόπουλος.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπούλο.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Νικηφόρος Ναυμαχία.
ΚΥΡΟΥ: Βικ. Α. Βιτωράτος.
ΣΥΡΟΥ: Σπ. Ι. Κολοκοῦνης.
ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Διπλότυς Μενεξῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τῶν εὐργάνων ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ ὄνοματά ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτικὰ καὶ ἐπιλεχθῆν ὁ ἐν Κυπριαριστῶ ΠΑΝ. Ι. ἸΩΑΝΝΙΔΗΣ ὁ ὁποῖος ἐνεργάσθη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Νοεμβρίου.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).

Ἄλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Καὶ τότε ἐτρέπη εἰς φυγὴν διὰ νὰ σωθῇ.
Ὅσον δι' αὐτόν, τὸν Φλωρίνον, μόλις ἐπρόφρασαν ὁ δυστυχὴς νὰ κρυφθῇ εἰς τὸ μέρος ὅπου τὸν ἤθραν. Τελος πάντων, κανεὶς δὲν ἔμενε πλέον εἰς τὸν πύργον καὶ δὲν διέτρεχαν κανένα κίνδυνον νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Ὁ Θησαυρὸς
Ἀφοῦ ἤκουσεν αὐτὰς τὰς ἐξηγήσεις, ὁ μικρὸς ὄμιλος ἐξεκίνησεν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ ὑπρέτου καὶ ἔφθασε μετ' ὀλίγον εἰς τὸν πυργίσκον.
Μόλις εἰσῆλθον, ὁ Μπόμπης ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς.
Ἐκεῖ, εἰς τὸν τοῖχον, ἀντίκρου των, εἶχεν ἰδῆ τὴν μεγάλην εἰκόνα!

Ἀνήγγειλεν ἀμέσως τὴν εἰδησιν εἰς τὸν γέροντα, ὁ ὁποῖος ἐπροχώρησε τρέμων ἀπὸ συγκίνησιν. Ἐψηλάφησε μὲ τὰς χεῖρας του τὴν εἰκόνα, τὴν ὅποιαν ἀνεγνώρισε διὰ τῆς ἀφῆς μὲ ἀπερίγραπτον χαρὰν, καὶ στραφείς πρὸς τὸν Πορτυμπέφ, διέταξε δειγνὼν τὸ χρυσοῦν πλαίσιον:
— Σπάστε το!

Ὁ ἀχθοφόρος δὲν ἐπερίμενε νὰ τοῦ τὸ ἐπαναλάβουν: νὰ χαλᾷ, νὰ σπάζῃ, ἦτον ἡ δουλεία του!
Ἰψώσε τὴν φοβερὰν του ράβδον καὶ τὴν κατέφερε δυνατὰ εἰς τὸ πλαίσιον.
Ἦκούσθη ἓνας κρότος ξηρὸς, τὸν ὁποῖον διεδέχθη ἀμέσως ἓνας ἄλλος με-

Ὁ Μπόμπης εἶχε καὶ ἄλογον τῆς ἱππασίας, μὲ τὸ ὅποτον ἐπήγαγε περιπατοῦν εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης... (Σελ. 395, στ. α')

ταλλικὸς... Χρυσὰ νομίσματα ἐξεχύθησαν ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων πλακῶν.
— Ὁ θησαυρὸς! εἶπεν ὁ Γκαγιαρντὼ συγκεινημένος.
— Μωρέ, ἐδῶ εἶνε πρᾶγμα!..
Πραγματικῶς, ἡ εἰκὼν ἐκεῖνη ἐνέκλειε θησαυρόν.
Ὅλον τὸ πάχος τοῦ πλαισίου ἦτο παραγεμισμένον μὲ χρυσὰ νομίσματα, τὰ ὁποῖα ὁ κόμης Μουσοῦ εἶχε κρύψῃ ἐκεῖ μέσα πρὶν φυλακισθῆ ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ του καὶ μόλις ἀντεκλήθη τὰς ἀρπακτικὰς του διαθέσεις.
Ὁ Πορτυμπέφ ἐξηκολούθει νὰ κτυπᾷ καὶ ὁ χρυσὸς ἐξηκολούθει νὰ ρέῃ εἰς τὸ δαπέδον ὡς ἀστείρευτος ρυαῖς. Ὁ Μπόμπης καὶ ὁ Γκαγιαρντὼ ἐκύτταζαν ἐκθαμβοὶ τὸ θαυμάσιον θέαμα.

Ὁ Φλωρίνος, μὲ τὴν ἐκφρασιν τῆς ἐκπλήξεως ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἐμαρτύρει ὅτι αὐτὸς, ὅπως καὶ ὁ κύριός του, ἠγγύει τὸν πλοῦτον ποῦ περιεῖχεν ἡ μεγάλη ἐκεῖνη εἰκὼν.

Καὶ ἡ χρυσὴ βροχὴ ἐξηκολούθει ὑπὸ τὰ κτυπήματα τοῦ ἀχθοφόρου εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ πλαισίου.
Τὰ λουδοβίκεια ἐσωρεύοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς τοὺς πόδας τῶν θεατῶν, ἐνῶ ὁ τυφλὸς γέρον ἐλεγε σιγᾷ:
— Βλέπετε, φίλοι μου, ὅτι δὲν ἦμουν τρελλὸς. Καθὼς σὰς ὑπεσχηθῆν, εἰμπορῶ τώρα νὰ σὰς ἀνταμαίψω πλουσιῶς διὰ τὸ καλὸν ποῦ μοῦ ἐκάματε...
Ἐπιτέλους ὁ κίτρινος ρυαῖς ἐπαυσε νὰ ρέῃ τὸ πλάσιον ἦτο κενόν.
Ὁ Μπόμπης, ὁ Γκαγιαρντὼ καὶ ὁ Πορτυμπέφ ἐγονάτισαν χάμω διὰ νὰ μαζεύσουν τὰ χρυσὰ νομίσματα καὶ νὰ τὰ βάλουν εἰς τὸν σάκκον ποῦ τοῖς ἔδωσαν ὁ Φλωρίνος.

Αὐτὴ ἡ ἐργασία διήρκεσε σχεδὸν μιστὴν ὥραν. Καὶ ἄρα ἐτελείωσεν, ὁ ἀχθοφόρος ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του τὸ πολὺτιμον φορτίον.
— Φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ γέρον, σηκῶνεις τώρα μίαν περιουσίαν ἀπὸ διακόσιες χιλιάδες λίβρες!
— Διάβολε! ἀπεκρίθη ὁ Πορτυμπέφ καὶ ὅμως δὲν εἶνε βαρύτερη ἀπὸ ἓνα σακκὶ ἀλεύρι!..
Οἱ νικηταὶ τοῦ Μαύρου Πύργου δὲν εἶχαν γὰ κάμουν τίποτε ἄλλο εἰς τὴν ἀ-

Ἐκύτταζαν ἐκθαμβοὶ τὸ θαυμάσιον θέαμα... (Σελ. 397, στ. β')